

Antika és Aranypehely

Kedves Sanyikám!

Mivel a nekem küldött szép fényképedről láttam, hogy mily ügyes és nagy fiú lettél, a szemedről pedig azt is látom, hogy okos vagy, ezért most egy rövid mesét küldök neked, és ha tetszeni fog, küldök még másikat is.

A mese így szól:

1.

Antika hatéves kislány volt. Apukájának volt egy aranybányája Verespatakon, de olyan kevés aranyat talált benne, hogy még csizmát vagy cipőt sem tudott Antikának venni, így a fiúcskának télen is mezítláb kellett járnia, és ha éhes volt, anyukája nem tudott mást adni neki, csak lekváros kenyeret.

Antika emiatt nem szomorkodott, vígan ugrándozott mezítláb az udvaron, vagy felmászott az almafára, és ott fújta a trombitát, amelyet karácsonykor hozott neki az angyal. Azonkívül segített anyukájának vizet és fát hordani a konyhába, és apjának forgatta a köszörülő követ, amikor kést vagy fejszét kellett élesíteni.

Egy napon így szólt az édesapjához:

– Apukám, még sohasem láttam bányát! Hadd kísérjelek el egyszer, aranyat szeretnék keresni! Hátha hamarabb találok, mint te, és akkor vehetünk csizmát és kiflit.

– Jó – egyezett bele az apukája –, holnap elviszlek magammal. Szólj anyukának, hogy készítsen elő neked is egy tarisznyát, én meg kerítek neked egy kis csákányt, hogy avval vájkálhass.

Antikát úgy elfogta az izgalom, hogy alig tudott elaludni, és már korán reggel talpon volt. A tarisznya és a kis csákány készen várta az ágya mellett. Anyukája friss cipót süített, lekvárt tett mellé, majd mind-ezeket betette a tarisznyába, amit Antika vállára akasztott.

– Jó, hogy mentek a bányába – búcsúzkodott anyuka. – Az éjjel azt álmodtam, hogy szép kalácsot süöttem mazsolaszőlővel. Ez biztosan azt jelenti, hogy aranyat fogtok találni. Menjetek hát, járjatok szerencsével!

– Adja Isten, hogy úgy legyen! – köszönt el apuka, és ő is felvette a tarisznyáját, a kis csákányt pedig Antika kezébe adta.

Antika előkereste a trombitáját, és vígan fújta, miközben elindultak a bányához, a nagyhegyre.

A trombitálásra mind kijöttek a falu lakói a házaikból, és látva Antikát a tarisznyával és a kis csákánnyal, így kiáltottak utána:

– Nini, a kis bányász! Jó szerencsét, jó szerencsét!

A bányához egy szép fenyőerdőn keresztül kellett áthaladni. Itt sok mindent látott Antika. Mókusok ugráltak egyik fáról a másikra, nyulak szöktek ki a bokorból, kakukkmadár kiáltozott az egyik fáról: Kakukk! Kakukk! Sőt, egy öreg fenyő odvában fészket is látott, amelybe éppen akkor repült be egy rigó. Antika mezítláb volt, így hamar fel tudott mászni a fára, belenyúlt a fészekbe, és kivett onnan egy madarat. Közben látta, hogy a madár nincs egyedül, a fészekben több rigófióka kuporgott szorosan egymáshoz bújva.

– Nézd, apuka, milyen szép fekete rigót fogtam! – rikkantotta. – És látok még kisebbeket is. Hozzam le őket?

– Ne, fiam! – szólt rá szigorúan apuka.
– A fészekben rigófiókák vannak. Ez a madár a kezedben az aparigó. Ha lehozod a kicsiket, elpusztulnak, de elpusztulnak akkor is, ha az apjuktól fosztod meg őket, mert nem lesz, aki ételt hordjon nekik. Te mit szólnál, ha gonosz emberek elvinnék apukádat vagy anyukádat?

– Jaj, inkább eleresztem a rigót! – szólt ijedten Antika.

– Jól teszed, fiam! Örvideni fognak a fiókák – mosolygott apuka, és Antika szabadon eresztette a madarat. A rigóapa körözött egyet, aztán ismét visszarepült a fészekbe.

Nemsokára kiértek az erdőből. Csak ezután lett igazi öröme Antikának! Az erdő szélén annyi volt a szamóca, hogy alaposan belakmározott belőlük, és még a tarisznyáját is megtöltötte. Elégedetten törölte meg a száját, és arra gondolt, hogy tán még a király sem eszik jobbat ebédre.

A tisztásról már látszott a hegy, több nagy, sötét lyuk tátongott rajta, némelyikük akkora volt, mint Verespatakon a szénásszekereknek épített nagykapuk. Egy ilyen üreg előtt megálltak, és apuka így szólt:

– Nézd, fiam, ez a mi bányánk, ide bemegyünk.

Elővette a gyertyákat, egyet Antikának adott, meggyújtotta őket, keresztet vetett magukra, majd elindultak be, a sötétbe. Egy tárnának nevezett hosszú folyosón haladtak keresztül. Oly nagy volt a sötétség, hogy Antika eleinte még a gyertyája fényénél sem látott semmit, csak később, amikor a szeme hozzászokott a sötéthez, vette észre, hogy tőle jobbra és balra is indulnak folyosók befelé.

Egyszer csak a folyosó kiszélesedett, és egy tágasabb helyre érkeztek, ami egy nagyobb szobához hasonlított. Volt benne egy fából készült lóca és egy kis polc.

– Látod, ez itt a pihenő, ide jövök, ha elfáradok – magyarázta apuka. – Pihenj meg egy kicsit, ülj le a lócára, törj a cipóból, egyél hozzá epret. Alhatsz is a lócán, amíg én elmegyek, és keresek egy olyan helyet, ahol vándorolhatunk, és ahol aranyat remélek találni. Ne félj semmitől. Egy óra múlva érte jövök, és akkor együtt megyünk dolgozni.

Ezekkel a szavakkal köszönt el apuka Antikától, az egyik égő gyertyát a polcra tette, és elment.

Antika egyedül maradt, de bátor gyerek volt, egy csöppet sem félt. Kinyitotta szépen a tarisznyáját, kivette a cipót és a lekvárt, majd enni kezdett. Az epret későbbre tartogatta. Amikor jóllakott, letette maga elé a tarisznyát, és végigfeküdt a lócán. Alig hajtotta le a fejét, zörgést hallott a tarisznya felől. Odanézett, és hát, uramfia, két nagy patkány, akkorák, mint egy-egy macska, cibálták a tarisznyát, és harapdálták a megmaradt cipót. Antika nem mert leszállni a lócáról, mert mezítláb volt, és félt, hogy a patkányok belecsípnek a lábába, de eszébe jutott a trombita. Szép lassan kivette a zsebéből, és hirtelen belefújta. No, csak ez kellett a patkányoknak! Úgy elfutottak, hogy tán még ma is futnak, ha azóta meg nem álltak. Antika azonban tovább fújta a trombitát, nehogy újabb patkányok lepjék meg. Nem is jött több egy se, ám jött valami egyéb.